

noodzaak van sociale woningbouw, dat in geheel Europa aandacht kreeg in architectenkringen, leidde in Berlijn tot de planning van vele woonwijken, o.a. door Bruno Taut en Hugo Häring. Scharoun kreeg opdracht het stedenbouwkundig plan te ontwerpen voor de wijk Siemensstadt, als huisvesting voor arbeiders van de nabijgelegen Siemensfabrieken. Er werden woonblokken ontworpen door Gropius, Häring, Hans Henning, Otto Bartning, Fred Forbat en Scharoun zelf (afb. 11). De wijk bestaat uit 1800 woningen, een school, een kinderspeelplaats en winkels. Het bij Scharoun belangrijke motief van de "middenruimte" vond hier zijn stedenbouwkundige toepassing in de vorm van een centrale buitenruimte, een door de strokenbouw omgeven groene ruimte waarin ook de school ligt. Uitgangspunt was de wijkgedachte, volgens Scharoun "een geestelijk begrip, een kwaliteit en niet slechts een kwantiteit. Het is een ruimte die een voetganger in ongeveer een kwartier doorkruist; een ruimte die beantwoordt aan de levensblijheid van het kind, groot genoeg om het avontuur een kans te geven, klein genoeg om er zich thuis te voelen".

In 1932 werd de akademie in Breslau om politieke redenen gesloten. Scharoun keerde terug Berlijn en daar intensiveerden zich de vriendschappen - die al in Insterburg en Breslau waren begonnen - met Bruno Taut, Häring, Gropius, Otto Bartning, Mies van der Rohe en Hilberseimer. Hij vormde samen met Rading een bureau.

Het opkomende nationaal-socialisme beperkte de activiteiten van de kulturele avant-garde, waardoor velen emigreerden. Scharoun bleef in Duitsland en als opdrachtgevers restten hem slechts mensen, die als het ware bezeten waren van het "nieuwe bouwen". Zo iemand was de fabrikant Schmincke, die voor het ontwerp van een woonhuis in Löbau (Sachsen) zowel Scharoun als Hans Poelzig uitnodigde. Poelzig beantwoordde de aanvraag niet, en Scharoun ontwierp het in 1933 voltooide woonhuis (afb. 13), een staalskelet dat door de manier